

Mia Šeridan

ARČEROV GLAS

ROMAN U ZNAKU LJUBAVI

Preveo
Saša Novaković

■ Laguna ■

Naslov originala

Mia Sheridan

ARCHER'S VOICE

A Sign of Love Novel

Copyright © 2014 by Mia Sheridan

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Ova knjiga posvećena je mojim momcima – Džeku,
Kejdu i Tajleru. Svetu je potrebno što više dobrih
ljudi. S ponosom izdvajam tu trojicu.
Braća do kraja.*

© Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Legenda o kentauru Hironu

Kentauri su bili poznati po raspusnom životu, pijančenju, siledžijstvu, razvratu. Ali Hiron nije bio poput ostalih – bio je mudriji, plemenitiji od svoje vrste. Zvali su ga „dobri kentaur“ i „ranjeni iscelitelj“.

Na nesreću, Herkul, Hironov prijatelj, pogodio ga je otrovnom strelom tokom borbe s drugim kentaurima. Pošto je Hiron bio besmrtan, a rana neizlečiva, nije bilo načina da bude pošteđen silnih patnji.

Na kraju, Hiron je došao do Prometeja, kojeg su bogovi osudili na večne muke. Prometej je bio vezan za stenu i svakog jutra orao bi dolazio da mu kljuca jetru, a svake večeri jetra bi mu ponovo zacelila.

Hiron je ponudio svoj život u zamenu za Prometejev i tako obojicu oslobodio večnih muka. Hiron je pao mrtav Prometeju pred noge. Ali zbog njegove dobrote i zasluga, Zevs je od Hirona stvorio sazvežđe Strelca, da njegova lepota za sva vremena ostane na nebu.

Hironova rana simbol je transformišuće moći patnje – bol, i fizička i duševna, može postati izvor velike moralne i duhovne snage.

PRVO POGLAVLJE

Arčer (sedam godina), April

„Daj mi ruku! Uhvatiću te!“, reko. Helikopter se podigao kad je Djuk uhvatio Snejkovu ruku. Trudio sam se da budem što tiši dok sam se igrao – mami opet nije bilo dobro. Spavala je gore u sobi i nisam želeo da je probudim. Pozvala me je da gledam crtaće s njom u krevetu, ali kad sam video da je zaspala, sišao sam u prizemlje da se igram plastičnim vojnicima.

Helikopter je sleteo. Moji momci su iskočili i otrčali pod stolicu preko koje sam stavio peškir i pretvorio je u podzemni bunker. Dohvatio sam helikopter i ponovo ga podigao, imitirajući zvuk elise. Voleo bih da pucnem prstima i da igračka postane pravi helikopter. Onda bih stavio mamu unutra i odleteli bismo odavde – daleko od njega, od mračnih očiju i maminih suza. I bilo mi je svejedno gde bismo sleteli, samo da bude daleko odavde.

Otpuzao sam u bunker i nekoliko minuta kasnije čuo sam da se ulazna vrata otvaraju i odmah potom zatvaraju. Čuo sam i teške korake u predsoblju i hodniku kako dolaze ka mestu na kojem sam se igrao. Provirio sam i ugledao par uglananih crnih cipela i prepoznao nogavice uniforme.

Ispuzao sam što sam brže mogao i uzviknuo: „Striče Konore!“ On je kleknuo, a ja sam mu se bacio u naručje, pazeći da ne zakačim bok na kojem je držao pištolj i policijsku baterijsku lampu.

„Hej, momčino“, rekao je, zagrlivši me. „Kako je moj heroj-spasilac?“

„Dobro sam! Jesi li video kakvo sam podzemno utvrđenje sagrađio?“ Ponosno sam mu pokazao tvrđavu koju sam ispod stola napravio od ćebadi i peškira. Bila je baš dobra.

Stric Konor se nasmešio i pogledao iza mene. „Naravno da sam video. Dobro si je napravio, Arčere. Nikad nisam video tvrđavu koja izgleda ovako neosvojivo.“ Namignuo je i još šire se osmehnuo.

Nacerio sam se. „Hoćeš da se igraš sa mnom?“, upitah ga.

Razbarušio mi je kosu. „Ne mogu sad. Kasnije, važi? Gde ti je mama?“

Osetio sam kako mi osmeh bleđi. „Mhm, nije joj dobro. Legla je.“ Pogledao sam u stričeve zlatnosmeđe oči. Odmah mi se javila slika neba pre oluje – tamna i zastrašujuća. Odmaknuo sam se malo. U istom trenu stričeve oči su zasvetlile, zasijale, privukao me je ponovo k sebi i čvrsto me zagrlio.

„U redu je, Arčere, u redu“, rekao je. Odmakao me je od sebe, držeći me za ruke, i pogledom je prelazio preko mog lica. Obojica smo se nasmešili.

„Imaš mamin osmeh, znaš li to?“

Ozario sam se. Voleo sam mamin osmeh – topao i lep, pun ljubavi.

„Ali ličim na tatu“, rekao sam, spustivši pogled. Svi kažu da sam pravi Hejl.

Zagledao se u mene, kao da je želeo nešto da mi kaže, a onda se predomislio. „E, pa, to je dobro, druškane. Tvoj tata je baš zgodan dasa.“ Nasmešio mi se, ali mu radost nije stigla

do očiju. Pogledao sam ga, poželevši da izgledam kao stric Konor. Mama mi je jednom rekla da u životu nije videla zgodnijeg muškarca. A onda je skrenula pogled kao da je nešto skrivila, kao da nije trebalo to da mi kaže. Verovatno zato što mi nije bio tata, nagađao sam. Osim toga, stric Konor je bio policajac – pravi heroj. Kad porastem biću kao on.

Stric Konor se podigao. „Idem da vidim da li ti se mama probudila. Igraj se tu, ja ću doći za minut, važi?“

„Važi.“ Klimnuo sam glavom. Razbarušio mi je kosu i krenuo ka stepenicama. Sačekao sam nekoliko minuta, a onda sam tiho pošao za njim. Zaobišao sam svaki škripavi stepenik, napredujući uz gelender. Umeo sam da budem tih. To je bilo od velike važnosti za život u ovoj kući.

Kad sam stigao do vrha stepeništa, stao sam ispred vrata mamine sobe i slušao. Vrata su bila tek malo odškrinuta, ali i to je bilo sasvim dovoljno.

„Dobro sam, Konore, stvarno“, čuo sam mamin meki glas.

„Nisi dobro, Alisa“, prosiktao je, a na kraju prasnuo, tako da me je uplašio. „Hriste bože, dođe mi da ga ubijem. Dosta mi je toga. Sit sam i tvog mučeničkog ponašanja. Ti možda misliš da si to zaslužila. Ali Arčer... on nije“, procedio je poslednje reči tako da sam znao da su mu zubi stisnuti. To sam već viđao ranije. Obično kad bi moj tata bio tu. Narednih nekoliko minuta čuo se samo tihi plač moje mame pre no što je stric Konor ponovo progovorio. Glas mu je sada zvučao čudno, bez emocija, bezizražajno, ravno.

„Hoćeš da ti kažem gde je sada? Otišao je iz bara s Peti Nelson. Šrafi je od nedelje u njenoj prikolici. Provezao sam se tuda. Čuo sam ih iz kola.“

„Pobogu, Konore“, čuo sam kako se guši mamin glas. „Hoćeš da mi bude još gore...“

„Nel!“, viknuo je. Trgao sam se. „Ne“, ponovio je mnogo tiše. „Želim da shvatiš da je dosta bilo. *Dosta više*. Ako misliš da moraš da okajavaš grehe, okajala si ih. Zar ne shvataš to? Osim toga, nisi ništa zgrešila, nisi ništa skrivila, a čak i da jesi – platila si i preplatila, iskupila si se i otkajala. Odavno si odslužila svoju kaznu. Sad svi ispaštamo. Hriste bože, hoćeš da ti kažem kako sam se osećao kad sam ih čuo u onoj prikolici? Hteo sam da uletim unutra i da ga prebijem zato što te time ponižava, zato što nema nimalo poštovanja prema tebi. I što je najgore, trebalo bi da budem srećan što je s drugom, što nije s tobom, što je s bilo kim samo ne sa ženom koja mi se tako duboko uvukla pod kožu da ne bih mogao da je izvučem ni kleštima. A umesto toga, bilo mi je muka. Bilo mi je muka što se ne ponaša prema tebi kako dolikuje, iako bi to možda značilo da nikad više ne bih mogao da te imam, da nikad više ne bi bila moja.“

Bilo je tiho u sobi nekoliko minuta. Hteo sam da provirim unutra, ali suzdržao sam se. Čuo sam mamin tihi plač i šuškanje.

Napokon, stric Konor je progovorio malo tiše, nežnije: „Dopusti mi da te odvedem odavde, dušo, molim te. Da zaštitim tebe i Arčera. Molim te.“ Nisam znao kako se zove ono što sam mu čuo u glasu. Uzdahnuo sam tiho i duboko. Hteo je da nas odvede odavde?

„A Tori? Šta će biti s Tori?“ mama je tiho upitala. Tišina je trajala nekoliko sekundi, a onda je stric Konor odgovorio: „Reći ću Tori da odlazim. Neka zna. Godinama već nemamo pravi brak. Moraće da razume.“

„Neće, Konore“, mama je rekla uplašeno. „Neće imati razumevanja. Tražiće načina, uradiće nešto da nam se osveti. Uvek me je mrzela.“

„Alisa, nismo više deca. Ne radi se o nekom glupom takmičenju. Ovo je stvaran život. Radi se o mojoj ljubavi prema tebi. Zaslužujemo da živimo zajedno. Ti, ja i Arčer.“

„A Travis?“ tiho je pitala.

Nastala je tišina. „Dogovoriću se već nešto s Tori“, rekao je. „Nemoj da brineš o tome.“

Opet tišina, a onda je moja mama rekla: „Tvoj posao, grad...“

„Alisa“, rekao je stric Konor nežnim glasom. „Baš me briga za sve to. Ako tebe nema, ni do čega mi nije stalo. Zar ne znaš? Ostaviću posao, prodaću zemlju. Živećemo dobro, dušo. Bićemo srećni. Daleko odavde – daleko od ovog mesta. Negde gde ćemo biti na svom. Dušo, zar ne želiš to? Reci, da. Reci da to želiš.“

Usledila je tišina. Čuo sam meke zvuke, kao da su se možda ljubili. Video sam ih ranije kako se ljube kad mama nije znala da ih gledam. Znao sam da nije lepo da se to radi – mame ne bi trebalo da se ljube s muškarcima koji im nisu muževi. Ali isto tako sam znao da tate ne treba da stalno dolaze kući pijani, da šamaraju svoje žene, a mame ne bi trebalo da gledaju čike onako kako je moja mama gledala strica Konora. Sve je bilo zbrkano i zbunjujuće, i nisam znao kako sve to da rasporedim. I zato sam ih špijunirao, da bih razumeo.

Na kraju, nakon, činilo mi se, mnogo vremena, mama je prošaputala tako da sam je jedva čuo: „Da, Konore, odvedi nas odavde. Odvedi nas negde daleko. Hajde da odemo, ti, ja i Arčer. Da nađemo sreću. Želim to. Želim tebe. Samo tebe sam uvek želela.“

„Alisa... Moja Alisa...“ Čuo sam kako stric Konor govori zadihano. Odsunjao sam se, sišao stepenicama, bez zvuka, u tišini.

DRUGO POGLAVLJE

Bri

Prebacila sam ranac preko ramena, uzela malu nosiljku za psa sa suvozačevog sedišta i zatvorila vrata auta. Stajala sam u miru minut i slušala jutarnju pesmu cvrčaka, koja je skoro, mada ne sasvim, pokrila meko šuštanje lišća na vetru. Nebo iznad mene bilo je blistavo plavo i između kuća se nazirao odsjaj vode jezera. Začkiljila sam prema beloј građevini u blizini. Na prozoru je još uvek stajao mali natpis koji je oglašavao da je kuća *za iznajmljivanje*. Bila je stara i dotrajala, ali imala je šarma koji me je odmah privukao. Mogla sam da zamislim kako uveče sedim na malom tremu, gledam drveće kako se njiše na povetarcu koji donosi miris borova i jezerske vode, dok mesec izlazi iznad jezera. Nasmehila sam se. Nadala sam se da je i unutrašnjost takođe šarmantna ili u najmanju ruku *uredna*.

„Šta kažeš, Fibs?“ upitala sam meko. Fibi je odobravajuće kinula iz svoje nosiljke.

„Da, i ja to mislim“, rekoх.

Stari sedan zaustavio se pored moje male folksvagen „bube“. Stariji, proćelavi muškarac izašao je iz kola i uputio se ka meni.

„Bri Preskot?“

„To sam ja.“ Nasmehila sam se i prišla da se rukujem. „Hvala vam što ste ovako brzo stigli, gospodine Konik.“

„Molim vas, nemojte da mi persirate, zovite me Džordž“, rekao je, uzvratio mi osmehom, i krenuo ka kući. Dizali smo prašinu i šutkali borove iglice sa svakim korakom. „Nije mi bilo teško da se nađem sa vama. Sad sam u penziji, pa i nemam mnogo obaveza. Ovo je ispalo baš fino.“ Popeli smo se uz tri drvena stepenika na mali trem. Izvadio je svežanj ključeva iz džepa i počeo da traži odgovarajući.

„Evo, to je to“, rekao je, otključavši i otvorivši vrata. Pozdravio me je miris prašine i ustajalog vazduha kad smo zakoračili unutra.

„Moja žena dolazila je povremeno, kad god bi mogla, da obriše prašinu i počisti koliko-toliko, ali kao što vidite, ovde bi dobro došlo generalno spremanje. Norma sve ređe izlazi, slabije se kreće, i ne dolazi često kao pre, zbog bolesnog kuka, reume i svega drugoga. Nije bilo gostiju celo leto.“

„U redu je. Fino je.“ Nasmehila sam mu se, spustila Fibinu nosiljku pored vrata i uputila se prema onome što je bilo, koliko sam mogla da vidim, kuhinja. Trebalo joj je više od osnovnog čišćenja – kompletno ribanje, to joj je trebalo. Ali odmah sam se zaljubila. Kućica je bila staromodna i puna šarma. Kad sam podigla presvlake, videla sam da je nameštaj vremešan, ali lep. Pod je bio napravljen od širokih dasaka i prelepo rustičan, a boje zidova bile su suptilne i umirujuće.

Kuhinjski aparati bili su stari, ali što se kuhinje tiče, nisam imala velikih prohteva. Nisam ni bila sigurna da ću ikad ponovo poželeti da kuvam.

„Spavaća soba i kupatilo su pozadi...“, rekao je gospodin Konik.

„Uzeću je“, prekinula sam ga, onda sam se nasmejala i blago odmahнула glavom. „Hoću reći, ako je još uvek slobodna, i ako se vi slažete, uzeću je.“

Zakikotao se. „Pa, da, to je sjajno. Idem do kola po ugovor, i onda ćemo sve da sredimo. Naveo sam da su depoziti prva i poslednja mesečna najamnina, ali to možemo da promenimo ako vam predstavlja problem.“

Odmahnula sam glavom. „Ne, nema problema. To je sasvim u redu.“

„Dobro, onda. Odmah se vraćam“, rekao je uputivši se prema vratima.

Dok je bio napolju, prošla sam hodnikom i provirila u spavaću sobu i kupatilo. I soba i kupatilo bili su mali, ali meni sasvim dovoljni. Pažnju mi je privukao veliki prozor u spavaćoj sobi, koji je gledao na jezero. Nisam mogla da sakrijem osmeh kad sam videla mol koji vodi do mirne, svetlućave vode, zadivljujuće plave na blistavom, jutarnjem svetlu.

Dva brodića bila su daleko na jezeru, tek dve tačkice na horizontu.

Iznenada, gledajući u vodu, došlo mi je da zaplačem – ali ne od tuge, već od *radosti*. Čim sam toga postala svesna, osećanje je počelo da bleđi, ostavljajući me u čudnoj nostalgiji koju nisam mogla da objasnim.

„Evo me“, gospodin Konik se oglasio. Čula sam kako se vrata zatvaraju za njim. Napustila sam sobu da potpišem ugovor za kuću koja će postati moj dom – barem na neko vreme – nadajući se, uprkos svemu, da ću ovde napokon naći mir.

Norma Konik ostavila je u kući sunđere, krpe, sva sredstva za čišćenje. Nakon što sam istovarila kofer iz kola i stavila ga u spavaću sobu, bacila sam se na posao. Tri sata kasnije,

sklonila sam mokar pramen kose s očiju i zagledala se u svojih ruku delo, ne skrivajući divljenje. Drveni podovi bili su čisti, a sav nameštaj otkriven. Sve zajedno bilo je temeljno očišćeno i obrisano od prašine. Pronašla sam posteljinu i peškire u plakaru u hodniku, oprala sam ih u maloj veš-mašini, smeštenoj u ostavi iza kuhinje pored sušilice, a onda sam namestila krevet. Kuhinja i kupatilo bili su oribani i izbeljeni. Otvorila sam sve prozore i pustila da uđe topao, letnji povetarac s jezera. Nisam se odomaćila, ali zasad sam bila zadovoljna.

Izvukla sam sredstva za higijenu, nabacana u koferu, stavila ih u ormarić u kupatilu i onda se dugo tuširala da sperem sa sebe sate ribanja i još više sati putovanja. Šesnaestosatnu vožnju od mog rodnog Sinsinatija u Ohaju podelila sam u dve osmosatne etape; prvu noć prespavala sam u malom drumskom motelu, a drugu sam provela u vožnji, da bih stigla ovde ujutru. Dan ranije sam u malom internet-kafeu u Njujorku potražila nekretnine za iznajmljivanje u gradu u koji sam se uputila. Taj gradić u Mejnu bio je popularno turističko odredište. Nakon nešto više od sat vremena pretraživanja najbliže što sam našla, bilo je na suprotnoj obali jezera, u ovom malom gradu Pilonu. .

Osušila sam kosu, obukla čist šorts i majicu i uzela telefon da se javim svojoj najboljoj prijateljici Natali. Zvala me je nekoliko puta otkako sam joj poslala SMS poruku da odlazim. Još se nismo čule, na njene pozive odgovarala sam porukama. Dugovala sam joj pošten telefonski razgovor.

„Bri?“, javila se Natali. Čula sam glasno čavrljanje u pozadini.

„Hej, Nat, možeš da pričaš?“

„Čekaj sekund da izađem.“ Stavila je ruku preko mikrofona, rekla nešto nekome i onda se vratila vezi. „Mogu! Umiram od želje da popričam s tobom. Na ručku sam s mamom

i tetkom. Mogu bez mene nekoliko minuta. Zabrinula si me“, rekla je pomalo optužujućim tonom.

Uzdahnula sam. „Znam, izvini. U Mejnu sam.“ Već sam joj nagovestila da nameravam da odem u Mejn.

„Bri, zbrisala si. Pobogu! Da li si uopšte stigla da se spa-kuješ? Da li si išta od stvari ponela?“

„Nekoliko stvari. Dovoljno.“

Otpuhнула je glasno. „Pa, dobro, kad se vraćaš kući?“

„Ne znam. Možda ostanem ovde neko vreme. U svakom slučaju, nisam ti to spominjala, ali tanka sam s novcem – dobar deo para dala sam za depozit za najam kuće. Treba mi posao, na nekoliko meseci najmanje, da zaradim dovoljno za povratak kući i za životne troškove za prva dva-tri meseca.“

Natali je progovorila nakon kraće pauze. „Nisam znala da je tako loše, da si u tako teškoj situaciji. Ali, Bri, dušo, ti imaš fakultetsku diplomu. Vрати se kući i upotrebi je. Ne moraš da živiš kao skitnica u gradu u kojem nikoga ne znaš. Već mi nedostaješ. Ejveri i Džordan su te se uželeli, i njima nedostaješ. Dopusti prijateljima da ti pomognu da se vratiš u život – volimo te. Mogu da ti pošaljem nešto novca ako ćeš se tako brže vratiti kući.“

„Ne, ne, Natali. Stvarno. Ja... treba mi vremena. Znam da me voliš. Zaista znam“, rekla sam tiho. „I ja tebe volim. Prosto, ovo moram da uradim.“

Opet je usledila pauza. „Da li je to zbog Džordana?“

Ugrizla sam se za usnu. „Ne, nije samo zbog njega. Mislim, možda je to bila kap koja je prelila čašu, ali, ne, ne bežim od Džordana. Ovo mi je bilo potrebno. Svega mi je bilo... dosta.“

„Oh, dušo, svakom jednom prekipi.“ Na moje ćutanje ona je uzdahnula i rekla: „Dakle, ovo čudno, neplanirano, iznenadno, spontano putovanje već daje dobre rezultate.“ Osetila sam u njenom glasu da je zadovoljna.

Tiho sam se nasmejala. „U nekim aspektima, da. U drugim, još ne.“

„Dakle, nisi ih se oslobodila?“, Natali je tiho upitala.

„Ne, još nisam. Ali imam dobar osećaj u vezi s ovim mestom. Stvarno.“ Trudila sam se da mi glas bude razdra-gan, da zvučim veselo.

Natali je opet napravila pauzu. „Dušo, mislim da to nema veze s tim mestom.“

„Nisam na to mislila. Htela sam da kažem da je ovo dobro mesto da se čovek skloni na neko vreme... oh, pobogu, moraš da ideš. Čekaju te mama i tetka. Prićaćemo o ovome drugi put.“

„U redu“, rekla je neodlučno. „Dakle, na bezbednom si?“

Ućutala sam na tren-dva. Odavno se nisam osećala pot-puno bezbedno. „Da, i ovde je prelepo. Našla sam kućicu odmah pored jezera.“ Bacila sam pogled preko ramena kroz prozor na divnu vodu.

„Mogu li da ti dođem u posetu?“

Nasmešila sam se. „Čekaj da se prvo sredim. Možda bi mogla da dođeš po mene kad se odlučim za povratak.“

„U redu, dogovoreno. Mnogo mi nedostaješ.“

„I ti meni. Javiću se opet uskoro.“

„Važi. Ćao, dušo.“

„Ćao, Nat.“

Prekinula sam vezu, otišla do velikog prozora i spustila roletne u svojoj novoj spavaćoj sobi. Popela sam se na tek namešteni krevet. Fibi mi se šćućurila kraj nogu. Zaspala sam istog trena kad sam spustila glavu na jastuk.

Probudio me je cvrkut ptica i talasi koji su zapljuskivali obalu u daljini. Okrenula sam se i pogledala na sat. Tek što je prošlo šest. Rano predveče. Protegla sam se i sela, gledajući oko sebe.

Ustala sam i krenula ka malom kupatilu, Fibi je trčkarala pored mene. Oprala sam zube. Zagledala sam se u ogledalu ormarića. Tamni kolutovi ispod očiju i dalje su bili tu, mada manje naglašeni nakon pet sati sna. Uštinula sam obraze da im vratim boju i poklonila sebi široki, izveštačeni osmeh. Tada sam klimnula glavom. „Bićeš ti okej, Bri. Jaka si, i bićeš opet srećna. Jesi li me čula? Ima nešto dobro u vezi s ovim mestom. Osećaš li to?“ Nagnula sam glavu u stranu dok sam se gledala u ogledalu. Mnogi ljudi ohrabruju se i motivišu pred ogledalom, zar ne? Potpuno normalno. Šmrknula sam i ponovo klimnula glavom. Umila sam se i podigla dugu svetlosmeđu kosu u pundu na potiljku.

Otišla sam do kuhinje i otvorila zamrzivač. Nisam ponela mnogo hrane od kuće, tek nekoliko smrznutih obroka koji se spremaju u mikrotalasnoj pećnici, mleko, puter od kikirikija i hleb, malo voća. I pola vreće pseće hrane za Fibi. Ali potrajaće mi par dana dok ne pronađem lokalne prodavnice.

Sela sam na pult u kuhinji i ubacila makarone u mikrotalasnu pećnicu. Jela sam plastičnom viljuškom, stojeći. Kroz kuhinjski prozor ugledala sam stariju ženu kratke sede kose kako izlazi iz kuće pored moje i ide prema mom tremu s korpom. Kad sam čula njeno lako kucanje na vratima, bacila sam prazno kartonsko pakovanje makarona u đubre i krenula da joj otvorim vrata.

Otvorila sam vrata. Stara gospođa u plavoj haljini toplo mi se nasmešila. „Zdravo, draga, ja sam En Kebot. Dobro došla u komšiluk!“

Uzvratila sam joj osmehom i uzela korpu koju mi je pružila. „Bri Preskot. Hvala, baš lepo od vas.“ Digla sam salvetu s vrha korpe i zapahnuo me je slatki miris mafina s borovnicama. „Oh, ovo miriše božanstveno“, rekla sam. „Hoćete li da uđete?“

„U stvari, htela sam da te pozovem da popijemo ledeni čaj kod mene na tremu. Upravo sam ga napravila.“

„Oh“, oklevala sam, „u redu, važi. Čekajte samo sekund da se obujem.“

Vratila sam se unutra, ostavila korpu s mafinima i otišla do spavaće sobe po japanke.

Kad sam izašla, En me je čekala na kraju trema. „Tako je prijatno večer. Uveče volim da sedim napolju i da uživam. Uskoro ću početi da kukam što je zahladnelo.“

Krenuli smo ka njenoj kući. „Dakle, ovde ste preko cele godine?“, upitah.

Klimnula je glavom. „Većina ljudi s naše strane jezera ostaje ovde preko cele godine, ovde nam je stalna adresa. Turiste naš gradić ne zanima. Tamo“, uperila je glavom prema suprotnoj obali jezera, jedva vidljivoj u daljini, „tamo su turističke atrakcije. Nama ovde to ne smeta, čak nam se sviđa što je tako. Naravno, sve će se to promeniti. Viktorija Hejl, žena koja bukvalno poseduje grad, ima planove za razne projekte koji će privući goste i ovamo.“ Uzdahnula je kad smo se popele uz nekoliko stepenika do njenog trema i sela je na stolicu od pletenog pruća, a ja sam se smestila na ljuljašku za dvoje i zavalila se u naslon.

Trem joj je bio lep, odisao je domaćom atmosferom, s udobnim belim stolicama od pruća i svetloplavim i žutim jastučićima. Svuda je bilo lonaca s cvećem: s visećim petunijama i kaskadama puzavica s belim cvetovima.

„A šta vi mislite o dolasku turista?“

Blago se namrštila. „Oh, ja volim naš mirni mali grad. Bolje bi bilo da ostanu tamo, na drugoj strani jezera. Imamo putnike koji prolaze kroz naše mesto, to je, što se mene tiče, sasvim dovoljno. Osim toga, volim šarm malog grada. Po

svemu sudeći, izgradiće ovde stanove i apartmane, tako da neće više biti kućica i koliba pored jezera.“

Namrštila sam se. „Oh, žao mi je“, rekoh, shvativši da će morati da se seli.

Odmahnula je rukom odrečno. „Ja ću biti dobro, meni se neće desiti ništa strašno. Brine me što će mnogi mali preduzetnici ostati bez posla. Male porodične firme neće moći da se nose sa konkurencijom kad sa širenjem biznisa dođu velike kompanije.“

Klimnula sam glavom, i dalje namrštena. Nakon kratke tišine, rekoh joj: „Dolazila sam na letovanje s roditeljima na drugu stranu jezera kad sam bila mala.“

Uzela je bokal s čajem sa stočića ispred sebe, napunila nam čaše i dodala mi jednu. „Zaista? Šta te je opet dovelo ovamo?“

Otpila sam gutljaj čaja, namerno odlažući odgovor. Napokon rekoh: „Na kratkom sam putovanju. Bila sam srećna tog leta.“ Slegla sam ramenima. Pokušala sam da se nasmešim, ali od pomisli na moju porodicu i dalje mi se stezalo u grudima. Zadovoljila sam se onim što je trebalo da bude prijatan, ljubazan izraz lica.

Pažljivo me je pogledala i otpila čaj. Onda je klimnula glavom. „Pa, draga moja, to mi zvuči kao dobar plan. Ako te je ovo mesto jednom ranije već usrećilo, moglo bi da te usreći opet. Neka mesta slažu se s ljudima. Prosto prijaju, donose sklad, rekla bih.“ Toplo se nasmešila i ja sam joj uzvratila osmehom. Nisam joj rekla da je ovde moja porodica poslednji put bila istinski srećna i bezbrižna. Mojoj majci dijagnostifikovan je rak dojke kad smo se vratili s tog letovanja. Umrkla je šest meseci kasnije. Tata i ja ostali smo sami.

„Koliko planiraš da ostaneš?“, upita En, otrgnuvši me od uspomena.

„Ne znam. Nemam ništa zacrtano. Ali trebaće mi posao. Znete li nekog ko bi mogao da me zaposli?“

Spustila je čašu. „U stvari, znam. Restoranu u gradu potrebna je kelnerica za prepodnevnu smenu. Poslužuju doručak i ručak. Bila sam tamo pre neki dan i videla istaknut natpis. Devojka koja je tamo ranije radila porodila se i odlučila da se posveti bebi. Restoran je u glavnoj ulici. Zove se *Kod Norma*. Lako ćeš ga naći. Tamo je uvek fino i puno. Reci im da te je En poslala.“ Namignula mi je.

„Hvala.“ Nasmešila sam se. „Hoću.“

Sedele smo u tišini, pijuckajući čaj. Cvrčci su se oglašavali iz dvorišta, a poneki komarac prozujao bi mi pored uвета. Mogla sam da čujem udaljene povike s čamaca na jezeru. Verovatno su se dogovarali da se vrate na dok i da završe za danas. Čulo se i kako jezero meko zapljuskuje obalu.

„Mirno je ovde.“

„E, pa, nadam se da mi nećeš zameriti što sam direktna, ali čini mi se da je mir baš ono što ti treba.“

Uzdahnula sam i meko se nasmešila. „Tu ste u pravu“, rekoh. „Dobro čitate ljude.“

Uzvratila mi je blagim osmehom. „Moj pokojni muž Bil govorio je da ništa ne bi mogao da sakrije od mene, sve i da hoće. Naravno, ljubav i vreme vode do toga. Praktično, onaj s kim si postane deo tebe – a od sebe se ne možeš sakriti. Mada neki su dobri u tim pokušajima, pretpostavljam.“

Nagnula sam glavu u stranu. „Žao mi je. Koliko je prošlo otkako vam je muž preminuo?“

„Oh, prošlo je deset godina. Ali još mi nedostaje.“ Melanholija se nakratko pojavila na njenom licu. Uspravila se i uperila glavom ka mojoj čaši. „Voleo je da preseče čaj burbonom. Živnuo bi i postao nestašan. Naravno, nije mi smetalo. Osmeh bi mu se vratio na lice, a meni bi to oduzelo u vrh glave dva-tri minuta.“

Upravo sam otpila mali gutljaj čaja i morala sam da stavim ruku preko usta da ga ne ispljunem. Kad sam ga progutala, prsila sam u smeh.

Klimnula sam glavom. „Izgleda da muškarci nisu komplikovani kad je o tome reč.“

En se nasmešila. „Mi, žene, to još u mladosti naučimo, zar ne? Da li te kod kuće čeka mladić?“

Odmahnula sam glavom. „Ne, imam nekoliko dobrih prijatelja, ali niko drugi me ne čeka.“ Kad su mi reči sišle s usana, kao da me je neko udario u stomak. Nije bilo ništa novo za mene to što sam sama na svetu, a ipak izgovaranje tih reči učinilo ih je stvarnim na način na koji sama spoznaja nije mogla. Iskapila sam čaj, u nameri da progutam emocije koje su me iznenada preplavile.

„Trebalo bi da krenem“, rekla sam. „Mnogo vam hvala na čaju i društvu.“ Nasmešile smo se jedna drugoj i ustale.

„Nema na čemu. Ako ti išta zatreba, znaš gde sam.“

„Hvala, En. To je ljubazno od vas. Oh! Moram da odem do prodavnice. Ima li u gradu neka prodavnica?“

„Da, ima, Haskelova. Prođi kroz grad putem kojim si došla i videćeš je s leve strane. Tačno ispred semafora. Ne možeš je promašiti.“

„Sjajno! Hvala još jednom“, rekoh. Mahnula sam joj, silazeći s trema.

En mi je odmahnula s osmehom.

Dok sam išla kroz svoje dvorište da uzmem tašnu iz kuće, videla sam usamljeni maslačak s punom, pufnastom glavicom. Sagnula sam se, ubrala ga, prinela usnama i zažmurila, sećajući se Eninih reči. Prošaputala sam: „Mir.“ Zatim sam dunula i gledala kako paperjaste semenke maslačka odleću, nadajući se da će neka od njih odneti moj šapat do tog nečega ili nekoga što ima moć da ispunjava želje.

TREĆE POGLAVLJE

Bri

Nebo je baš počelo da tamni kad sam stigla kolima do Pili-ona, do tihog, staromodnog, malog centra grada. Većinom su tu bile male porodične radnje i prodavnice, a veliko drveće oivičavalo je široki trotoar, kojim su ljudi šetali te prijatne, sveže večeri kasnog leta. Volim ovo doba dana. Nešto je magično u sutonu, nešto puno nade, nešto što kaže: „Nisi znala da li ćeš moći, ali pregurala si još jedan dan, zar ne?“

Ugledala sam Haskelovu prodavnicu, skrenula na parking desno i stala tačno ispred nje.

Nisam krenula u neku ozbiljnu kupovinu, ali bile su mi potrebne neke osnovne namirnice. Samo zbog toga sam došla. Iako sam spavala pet sati, bila sam umorna i spremna da se ispružim u krevetu s knjigom.

Završila sam kupovinu kod Haskela za deset minuta i krenula prema kolima kroz sve dublji sumrak. Ulično osvetljenje upalilo se dok sam bila u prodavnici i sad je bacalo sanjiv sjaj na parking. Stavila sam tašnu preko ramena i prebacila plastičnu kesu u drugu ruku kad se dno rascepilo. Sve što sam kupila palo je na beton i otkotrljalo se van mog domašaja.